

tenia de formar part d'aquest reglament, per tres raons supremes: una, perquè per més que es digui no es un risc personal, puix no és un risc que tingui que veure amb l'estat de salut i malaltia (el de vida sí, que la mort és una manera de terminar una malaltia), i per tant no s'ha d'involucrar amb heterogenis; dues, perquè les qüestions d'atur forçós, provocades ja per acció d'una col·lectivitat o individu contra el metge (empleat, contractat, etc.), ja per acció de la classe contra qui sigui (companyia, servei contractat, etc.), poden produir excissions, són per sa naturalesa pròpies per a moure estats passionals, porten un segell de turbulència que mai, absolutament mai, ni per res, ni per ningú, ha de repercutir en l'augusta esfera del malalt indefens o dels éssers que en l'hora suprema de la mort os deixaren amb confiança a l'empar de la classe organitzada per al cas; tres, perquè la qüestió d'atur forçós sofert o provocat, és una de les que ha de constituir la trama pròpiament dita de l'organització sindical, i no és convenient separar-la d'ella, sinó que ho és involucrar-li amb discreció, per a enfortir el Sindicat pròpiament dit.

Nota 3. Com es veu, el sinistre de pèrdua de la salut queda perfectament definit amb els tres punts que interessen en l'aspecte mèdico-social de la previsió, o sigui que es tracti d'una desgràcia real i demostrable, que hi hagi impossibilitat de treballar i que l'esdeveniment sigui eventual. El mode d'expressió aquí usat dona el màxim de garanties de justícia a l'assegurat i a l'assegurador, en el present cas al mutualista i a la mutualitat, i ha sofert el toc de la pràctica des de 1915, en que fou establert per *Mutual Sahus*.

Nota 4. Aquest taxativament, que ha sigut impugnada, i amb raons sòlides, és bo que quedi i no es tregui del paràgraf B, a fi de que si la col·lectivitat arriba a ésser indignament explotada, hi hagi mitjà ràpid i segur de tallar l'abús contra els sagrats interessos generals, que també són els d'aquell contra qui es procedeixi.

Nota 5. El principi aquí establert sembla en contradicció amb un altre de més endavant: el de que tots els socis del Sindicat seran de la Secció d'invalidesa. No hi ha tal contradicció, perquè tots els socis del Sindicat poden ésser de la Secció d'invalidesa amb miras al sinistre possible, jamai, a menys de conveni especial, fent córrer als perfectament hígids amb una càrrega d'invalides que en assabentar-se de la porta falsa podrien acudir com mosques a la mel. Repetim que el paràgraf B es de defensa de la MUTUAL MÈDICA. Fora una base falsa, i per tant és inadmissible en absolut, establir el principi de que no fa falta control abans d'admetre el soci, perquè tothom que sigui Sindicat pugui ésser de la MUTUAL.

Nota 6. Si a l'extrem 2 del apartat A, en lloc de dir «impossibilitat o en evident grau d'inferioritat per a l'exercici» hi diguéssim «absolutament impossibilitat per a l'exercici», resultaria pràcticament impossible l'abús individual, i en conseqüència sobraria l'extrem 3 de l'apartat B. Però aleshores ens trobaríem amb casos en que veraderament el metge tindria dret a socors i no se n'hi podria concedir, per no estar impossibilitat en absolut, cosa molt forta, per a l'exercici. Hi ha casos en que un hom pot estar impossibilitat físicament per a fer de metge i no estar-ho per a distreure la vida amb una ocupació més o menys lucrativa, i aquests casos, els més en la realitat, s'han de tindre en compte, amb la salveta, però, de que l'assegurat no pot lucrar en materia de salut, puig fer-ho està unànimement condemnat i es combatut i evitat per les actuals corrents de la Ciència de la Previsió. Ara be, així com aquest principi fou acceptat des del primer moment, ha sigut durament combatut i serà fermament defensat pel ponent fins a última hora, el principi de que un hom que té prou per a viure bé, malgrat ésser invàlid o semi-invàlid, sense necessitat dels auxilis de la MUTUAL, ha de prescindir d'aquests amb més motiu que qui es faci els mateixos ingressos treballant. Per ventura el percebre una forta pensió, renta o el que sigui, encara que s'hagi creat amb la virtut de l'estalvi, no constitueix una mena d'ocupació altament remunerada, encara que constitueixi un dret inexpugnable? Per tercera vegada es diu que en l'apartat B es defensen els drets indiscutibles de tots contra els discutibles d'un sol, i davant d'això és argument petit el dir que en la vida privada no hi ha de tenir la MUTUAL MÈDICA accés. La MUTUAL MÈDICA

no ha de tenir accés en la inversió del que dona si s'ha de posar en petiteses; però sí que ha de tenir facultats per a fonamentar degudament l'atorgació o denegació de socorsos, puix sempre ha d'ésser justa i raonable.

Nota 7. Si la MUTUAL socorres al associat sols en el cas d'impossibilitació permanent, la justificació periòdica no caldria; pero socorrent-lo en tota pèrdua de la salut de més de trenta dies de duració, la justificació periòdica és indispensable. Es fixa el periode de cada mes perquè és prudencial, precís i còmode.

Nota 8. Aquest paràgraf dulcifica extraordinàriament ço que pugués semblar fort de l'article, en quina execució s'ha de partir del punt de mira que la MUTUAL MÈDICA vol que el metge invàlid estigui a l'abric dels rigors de la indigència, essent en definitiva pitjor deixar de socórrer a un realment necessitat d'ésser-ho, que socórrer a varis que ho necessitin discutiblement.

Nota 9. *Admesos per l'Associació*. L'objecte primordial de la Secció de Vida és protegir als que depenen del treball del cap de la família, o sigui del metge, i la família la constitueixen per antonomasia la muller i els fills i els pares. Però com hi ha casos, molt atendibles, en que es tenen altres deutes, verbigràcia germans menors o desgraciats, altres parents, grans amics, per això, a proposta del Dr. Mestres i Miquel, es dona marge a la protecció de la família dita adoptiva.

Nota 10. Inclús, doncs, és nul·la la disposició testamentària. La designació escrita es pot canviar a lliure voluntat, fer-la o no secreta, i estendre-la per triplicat: un exemplar, el de control, per a la MUTUAL, un altre, el següent, per a la Secció, i un altre, el de recurs, per al soci o qui ell vulgui.

Nota 11. En conjunt es persegueix que sempre quedin ben definits els beneficiaris a l'ocórrer la mort del causant de la pensió, a fi d'evitar despeses i tràmits abans del fruïmoni de la segona, disputats entre els que s'hi creguin amb drets i reclamacions a la MUTUAL. Els punts importants de dret lligats amb la redacció d'aquest article han sigut evaquats per l'intel·ligent advocat En Miquel Barberà.

Nota 12. En un principi dominava en el Sindicat el principi igualitari de que tots els metges tinguessin la mateixa pensió, cosa que no és lògica, perquè si bé tots els metges són iguals davant del Sindicat, no tots es troben en iguals condicions econòmiques enfront de les adversitats. A més, com al cap d'avall solament és obligatòria la inscripció en el Grup I invalidesa, resulta ventajós que hi hagi certa varietat de quotes.

Nota 13. En la reunió del 20 de Maig, al·legant una major facilitat per a la constitució de grups es proposà i conllogué fixar en 100 les inscripcions, i refets els càlculs, resulta que val més fixar 200, sacrificant la facilitat de formació a la solidesa de la entitat.

Nota 14. És molt lògica la mida aquesta, que res té d'analogia amb el contingut del paràgraf 3 del apartat B de l'article 2. Així es dona sobre tot ample marge per al socors en els casos d'impossibilitat parcial. Un punt dèbil sembla haver-hi: el de possibles arbitrietsats. Ho evita l'article 7.

Nota 15. Aquest article no figurava en el projecte discutit en la sessió al·ludida, perquè es reservava per al Reglament interior. El mateix s'ha fet en algun altre.

Nota 16. Alguns punts d'aquest article han d'estar d'acord amb lo disposat en la Llei de Segurs. El conjunt, i millor gairebé tot l'articulat d'aquest projecte, serà bo sotmetre'l a parer de la Comissaria General de Segurs o de sos capdevanters abans de la redacció del text destinat a la legalització.

Nota 17. La Junta General de la MUTUAL MÈDICA està en immillorables condicions per a fallar be, per estar tota ella composta de metges. En la pràctica fora convenient prescindir fins on bonament es pogués de la persona, i anar al cas no més.

Nota 18. Justa compensació a la tendència del article 6.

Nota 19. Si al morir el soci s'entregués el capital, probablement no compliria l'objecte desitjat d'ésser en primer terme un medi per a pujar els menors fins a bastar-se i bastar a sa mare. Si la pensió l'anés entregant la entitat prescindint del dipòsit, estaria a major eventualitat que en la forma adoptada. Innecessari entrar en més extensos detalls per a justificar el modo adoptat per a la constitució de la pensió de la vida.

Nota 20. Article afegit per a desenrotllar la idea amb més claretat i precisió que ho resultava amb els incisos amb que fou modificat l'anterior.

Nota 21. Fixar se bé en la doctrina que senta aquest article: el responsable econòmic del compliment del contracte, és el soci, cosa equitativa, per ésser ell mateix o sos causahabents, qui vol gaudir de certs aventatges, si li esdevé cert sinistre. Es falsa la per alguns pretesa base de fer obra de previsió fonamentada en possibles recursos col·lectius del Sindicat. Quan aitals recursos vinguin (poden venir, no hi ha dubte), ja alleugeriran i pòtser arribin a reduir a zero el tribut del soci; però en tant no vinguin i tant si venen com si no venen, el punt de partida és mida previsorà que sigui l'esmentat. A ningú es pot concedir dret a cobrament si no adquireix compromís de pagament.

Nota 22. Aquí comença el desenrotllament del sistema econòmic adoptat per la MUTUAL MÈDICA. En últim terme, s'havia de pondre una d'aquestes tres orientacions: prima fixa, mutualitat pura, mutualitat mixta. Impossibile fer la crítica amb aplicació al nostre cas; donem, però, una somera idea. El sistema de prima fixa és el mercantil per excel·lència i l'adoptat per moltes impròpiament dites mutualitats; l'associat paga una quantitat periòdica invariable, *calculada per excés*, amb molta freqüència usurari, d'on resulta un sistema car i amb altres inconvenients per al SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA. En el sistema de mutualitat pura, ideològicament el més perfecte de tots els sistemes de segur, cadascú paga la part alíquota que li correspon en esdevindre el sinistre, sense estar lligat amb l'entitat per altre llaç que el moral i sense saber mai quant li tocarà pagar en el dia de demà. En el sistema de la mutualitat mixta, que reuneix en suma les excel·lències dels dos anteriors, cadascú paga periòdicament la quota aproximada per a atendre els riscos corrents i contreu l'obligació, sots pena de perdre tots els drets adquirits anteriorment, de pagar les quotes extraordinàries que convingui.

Nosaltres hem adoptat per a la MUTUAL MÈDICA un sistema que, en definitiva, ha de dir-se de mutualitat mixta, té coses dels tres sistemes, i, probablement, donarà bon resultat. Sos trets capdals són els següents: 1.º, constitució d'un fons de reserva creat amb una fiança mínima dipositada a la pel soci, sots condició de perdre-la si no fa efectius els compromisos pretres. Finalitat: a més d'aqueixa de lligar-lo moralment i econòmic, la de fer que l'entitat, el conjunt, sigui solvent, tingui recursos propis, estigui de fet en condicions de possibilitats superiors a cadascun dels seus afiliats, respecte del risc contra els que els vol defensar. 2.º, pagament d'una quota fixa periòdica, també mínima, i no obstant sufficient per a certes atencions. Finalitat: mantenir sempre present a l'associat l'obligació de contribuir al sosteniment del fons comú, en certa proporció a lo que d'ell en vol. 3.º, pagament anticipat d'una compensació, petita o grossa, ineludible, però, pels majors riscos inherents a la edat. Finalitat: fer justícia donant a cadascú el seu; simplificar, que és abaratir, l'administració, evitant el fer de temps en temps la prima o quota proporcional a la edat, és a dir, diferent en lloc d'única; estimular al jove, improvisador per exuberància d'energia i escassetat del sentit de la responsabilitat, donant-li a entendre que, a mida que deixa passar el temps sense provenir se, també, també contribueix a l'obra dels altres. 4.º, contribuir periòdicament en la part que restringitament li correspongui i en determinada mesura, a reposar les quantitats anticipades pel pagament d'indemnitzacions. Finalitat: allunyar la idea de negoci; assegurar fins al màxim bonament possible el pagament dels subsidis; tenir la seguretat de que encara que per etzar del destí es produexi de cop i volta un agombolament de sinistres, no es satisfarà més que una quota màxima preestablerta, en altres termes, evitar la improvisació en la previsió.

Nota 23. Si ens haguéssim d'atendre al qua-